

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550 มีความมุ่งหมาย และให้ความสำคัญกับการส่งเสริม พื้นฟูภูมิปัญญาท้องถิ่น ซึ่งได้กำหนดไว้หลายมาตรา เช่น มาตรา 66 มุ่งให้บุคคลซึ่งรวมกันเป็นชุมชน ชุมชนท้องถิ่น หรือชุมชนท้องถิ่นดั้งเดิมย่อมมีสิทธิอนุรักษ์หรือฟื้นฟูจารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น ศิลปวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและของชาติ มาตรา 73 กล่าวถึง บุคคลมีหน้าที่รับการศึกษาอบรม พักภัย ปกป้อง และสืบสานศิลปวัฒนธรรมของชาติ และภูมิปัญญาท้องถิ่น มาตรา 80 รัฐต้องดำเนินการตามแนวนโยบายด้านสังคม การสาธารณสุข การศึกษา และวัฒนธรรม และมาตรา 289 องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีอำนาจหน้าที่บำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณีภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่น องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นย่อมมีสิทธิที่จะจัดการศึกษาอบรม และการฝึกอบรมตามความเหมาะสมและความต้องการภายในท้องถิ่นนั้น และเข้าไปมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษาอบรมของรัฐ โดยคำนึงถึงความสอดคล้องกับมาตรฐานและระบบการศึกษาของชาติ การจัดการศึกษาอบรมภายในท้องถิ่นตามวรรคสอง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องคำนึงถึง การบำรุงรักษาศิลปะ จารีตประเพณี ภูมิปัญญาท้องถิ่น และวัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นด้วย (รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2550, 2550, หน้า 18 - 116)

ปัจจุบันกระทรวงศึกษาธิการมุ่งส่งเสริมการจัดการเรียนการสอนด้านวัฒนธรรมและท้องถิ่นศึกษาดังแต่ระดับประถมศึกษา โดยจัดหลักสูตรมุ่งเน้นแนวทางดำเนินการในการจัดการเรียนการสอนในแต่ละเนื้อหาวิชาให้มีความสัมพันธ์เชื่อมโยงหรือบูรณาการ ทั้งภายในกลุ่มประสบการณ์ ระหว่างกลุ่มประสบการณ์ให้มากที่สุด และพัฒนาคุณภาพของประชากร ด้วยครูจึงเป็นผู้มีบทบาทสำคัญต่อการพัฒนาชีวิต และส่งเสริมการเรียนรู้ ตลอดจนการสืบทอด วัฒนธรรมอันดีของท้องถิ่นและประเทศชาติ มีศาสนาและศีลธรรม จริยธรรมเป็นกรอบสำคัญ ที่แสดงออกให้เห็นเป็นรูปธรรมของวัฒนธรรม โดยเฉพาะวัฒนธรรมทางจิตใจซึ่งเป็นเครื่องบังคับสังคมให้เป็นระเบียบไม่เบียดเบียนกันในหมู่ผู้คน สมาชิกของสังคม ศาสนาและศีลธรรมเป็นปัจจัยพื้นฐานที่ทำให้เกิดค่านิยม (Value) และค่านิยมก็คือเครื่องมือในการกำหนดทิศทางและแนวคิดของคนอีกต่อหนึ่ง ฉะนั้นวัฒนธรรมทุกชนิดย่อมขึ้นอยู่กับเอกลักษณ์ของสังคมนั้น ๆ ผู้ที่กำหนดแนวทางหรือความเป็นไปของวัฒนธรรมก็คือคนซึ่งเป็นเจ้าของวัฒนธรรมนั่นเอง

การปรับสถานภาพปล่อยให้ผู้คนผู้เป็นเจ้าของวัฒนธรรม ได้กำหนดแนวทางของตนเอง การปรับปรุงเปลี่ยนแปลงวัฒนธรรมนั้นเป็นเรื่องที่ท้าทายทั่วโลกถ้าเราดูการศึกษายังเป็น วิทยาการสากล การนำเอาวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีของชาติที่เหมาะสมกับวัฒนธรรมท้องถิ่น มาใช้ถือกันเป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะการยกระดับและมาตรฐานทางการศึกษาของคนใน แต่ละชาติ ถือเป็นการพัฒนาชาติและสังคม การปลูกฝังวัฒนธรรมประจำถิ่น และการรับเอา วัฒนธรรมบางอย่างจากต่างชาติเข้ามาใช้ ไม่ได้ถือว่าเป็นการทำลายวัฒนธรรม (ความจริงก็คือ การทำลาย) เพราะไม่เช่นนั้นระดับและมาตรฐานของคนในชาติก็ล้มลงไม่มีทางจะก้าวหน้าไป ท้นประเทศอื่น และนั่นหมายถึงจะทำให้เกิดความล้มลง (กรมศิลปากร, 2545, หน้า 199 - 202)

วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี เป็นสถานศึกษาที่สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม รับผิดชอบในการผลิตครูและศิลปินด้านนาฏศิลป์และดนตรี โดยเฉพาะ มีหน้าที่อนุรักษ์และเผยแพร่นาฏศิลป์และดนตรีไทย อันเป็นมรดกทางศิลปวัฒนธรรม ของชาติ เป็นสิ่งหนึ่งซึ่งแสดงความเป็นศักดิ์ศรีแห่งความเป็นไทยได้อย่างภาคภูมิ ไม่ว่าประเทศไทย จำเป็นต้องปรับเปลี่ยนเพื่อให้ทันโลกสักเพียงใดก็ตาม หากคนไทยไม่ละเลยศิลปประจำชาติแล้ว ประเทศไทยก็สามารถยืนหยัดอยู่บนโลกได้อย่างมีศักดิ์ศรีบนรากฐานของความเป็นไทยได้ อย่างมั่นคงและยั่งยืน การปลูกฝังและการถ่ายทอดความรู้วิชาศิลปะด้านนาฏศิลป์และดนตรีไทย ให้คงอยู่และมีประสิทธิภาพ จึงเป็นภาระหน้าที่อันหนักหน่วงของวิทยาลัยนาฏศิลป์ สังกัด กรมศิลปากร (กัลยา เพิ่มลาภ, 2542, หน้า 2)

วิสัยทัศน์ของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรีจัดการศึกษาเพื่อความเป็นเลิศด้านนาฏศิลป์ ดนตรีและวิชาการ อนุรักษ์ สืบสาน เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมสร้างสรรค์ภูมิปัญญาท้องถิ่น ควบคู่กับการพัฒนาเทคโนโลยี และมีพันธกิจ คือ จัดการศึกษาในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานและ การศึกษาระดับอุดมศึกษา โดยมุ่งเน้นนาฏศิลป์ ดนตรีทั้งไทยและสากล ให้แก่นักเรียน นักศึกษา ประชาชน ในชุมชนเขตภาคตะวันออกของประเทศ เพื่อให้เกิดจิตสำนึก ในการอนุรักษ์ สืบสาน ศิลปวัฒนธรรมประจำชาติ และใช้ในการบูรณาการในการดำรงชีวิต (วิทยาลัยนาฏศิลป์ จันทบุรี, 2546)

กลุ่มชนชาวชองในจังหวัดจันทบุรี เชื่อกันว่าเป็นคนพื้นเมืองเดิมในดินแดนแถบนี้ ส่วนใหญ่รวมกลุ่มกันอยู่บริเวณเชิงเขาสอยดาวและเขาคิชฌกูฏ ในพื้นที่อำเภอโป่งน้ำร้อน อำเภอมะขาม และกิ่งอำเภอเขาคิชฌกูฏ โดยเฉพาะในเขตตำบลตะเคียนทอง คลองพลูและพลวง ชาวชองมีรูปร่างสันทนต์ สูงประมาณ 5 - 5.5 ฟุต ผมหยิกขอด ตาโต ริมฝีปากหนา นักมานุษยวิทยา

จัดชนกลุ่มนี้อยู่ในกลุ่มมอญ-เขมร ซึ่งเป็นสาขาย่อยของกลุ่มออสโตร - เอเชียติก ชาวขอมมีภาษาพูด และวัฒนธรรมประเพณีของตนเอง นับถือผีบรรพบุรุษ ทำพิธีเซ่นไหว้ทุกปี เป็นการรวมญาติ เรียกว่า พิธีเลี้ยงผีหิ้ง ผีโรง แต่เดิมชาวขอมอาศัยอยู่ในพื้นที่ป่าเชิงเขา ปลูกบ้านเรือนอาศัยอยู่อย่างง่าย ๆ และมักโยกย้ายหากมีคนตายในบ้าน นอกจากจะทำมาหาเลี้ยงชีพด้วยการปลูกข้าวไร่แล้วยังเป็นนักเก็บของป่าและพรานที่ชำนาญ ปัจจุบันจะประกอบอาชีพทำสวนผลไม้และรับจ้าง (กรมศิลปากร, 2545, หน้า 19)

ชาวขอมมีขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมรวมทั้งความเชื่อต่าง ๆ ซึ่งถือว่าเป็นวัฒนธรรมเก่าแก่อันเป็นความเชื่อที่ยึดถือและปฏิบัติกันมา ถึงแม้ว่าในปัจจุบันนี้ขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมบางอย่างได้ถูกกลืนไปกับวัฒนธรรมสมัยใหม่ แต่ในบางสิ่งบางอย่างก็ยังคงมีการยึดถือปฏิบัติสืบต่อกันมา และจากผลกระทบที่เกิดขึ้นจากแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติของรัฐบาลที่นำมาเป็นแนวทางในการพัฒนาประเทศ ที่มุ่งเน้นการพัฒนาโครงสร้างเศรษฐกิจขั้นพื้นฐาน การพยายามสร้างสาธารณูปโภคขั้นพื้นฐาน (Infrastructure) เพื่อเป็นการเปลี่ยนแปลงวิถีการดำเนินชีวิตให้แก่ประชาชน ผลกระทบที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในพื้นที่ชนบทจึงทำให้ประชาชนได้มีโอกาสติดต่อกับคนภายนอกมากยิ่งขึ้น จนทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม มีการเปลี่ยนแปลงขนบธรรมเนียมประเพณีและวัฒนธรรมในกลุ่มของชาวขอม เช่น พิธีแต่งงาน การเล่นผีหิ้ง ผีโรง เป็นต้น นอกจากนี้ ยังมีผลต่อความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกในครัวเรือน สมาชิกในชุมชน และวิถีการดำเนินชีวิต (สุทธิวิทย์ จรคณ, 2548, หน้า 4)

วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ได้จัดทำหลักสูตรสถานศึกษาขั้นพื้นฐาน ตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 ให้สอดคล้องกับการจัดทำหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2544 ของกระทรวงศึกษาธิการ เพื่อเริ่มใช้หลักสูตรใหม่ในปีการศึกษา 2546 ในช่วงชั้นที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาปีที่ 1 - 3 โดยได้จัดเตรียมการจัดทำหลักสูตรอย่างเป็นขั้นตอนตามโครงสร้างซึ่งมีจุดหมายให้การจัดการศึกษาได้สอดคล้องกับความต้องการของท้องถิ่น สังคม และประเทศชาติ (สมบัติ กุลางกูร, 2547) จากผลกระทบของการพัฒนาประเทศมีผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและวัฒนธรรม ตลอดจนวิถีการดำเนินชีวิตของชาวขอมในจังหวัดจันทบุรี ซึ่งผู้วิจัยเห็นว่าชาวขอมเป็นกลุ่มชนพื้นเมืองเดิมของจังหวัดจันทบุรี แต่ปัจจุบันไม่เป็นที่รู้จักของคนโดยทั่วไป และเพื่อให้เป็นไปตามวิสัยทัศน์ พันธกิจ ของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ในด้านการอนุรักษ์ สืบสาน เผยแพร่ศิลปวัฒนธรรม ส่งเสริมสร้างสรรค์ภูมิปัญญาท้องถิ่น สอดคล้องกับมาตรฐานการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ ตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน

พุทธศักราช 2544 ของวิทยาลัยนาฏศิลป์ กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะปฏิบัติ เอกนาฏศิลป์
 ละคร ช่วงชั้นที่ 3 ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น มาตรฐานด้านความรู้ มาตรฐานที่ 5 มีความรู้
 ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักและวิธีการจัดการแสดงสอดคล้องกับบุคลิกภาวะของผู้เรียน และผล
 การเรียนรู้ที่คาดหวังตามหลักสูตร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ให้ผู้เรียนสามารถอธิบายหลักการ
 และวิธีการจัดการแสดงอย่างง่าย ๆ สอดคล้องและเหมาะสมกับวัยของผู้เรียน ผู้วิจัยเห็นว่าระบำนาง
 เป็นระบำนางที่สามารถจัดการเรียนการสอนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ได้ ผู้วิจัยจึงได้พัฒนา
 หลักสูตรท้องถิ่นเรื่องระบำนาง เพื่อใช้ในการจัดการศึกษาในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 กลุ่มสาระ
 วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย ของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ให้เป็นไปตามองค์ประกอบของ
 หลักสูตร ในด้านการจัดทำสาระและมาตรฐานการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะวิทยาลัยนาฏศิลป์ สามารถ
 จัดทำได้ตามศักยภาพโดยปรับให้มีความยืดหยุ่น ความเหมาะสมของท้องถิ่น และชุมชน
 (สถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์, ม.ป.ป.) และเพื่อใช้ในการเผยแพร่ให้คนได้รู้จักอย่างแพร่หลายโดยใช้
 ศิลปวัฒนธรรมด้านนาฏศิลป์ไทยในการเผยแพร่

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบำนาง กลุ่มสาระวิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย
 สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ให้มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่กำหนด

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากการวิจัย

1. เป็นแนวทางในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นที่สอดคล้องกับภูมิปัญญาและชาติพันธุ์
 ที่มีอยู่ในจังหวัดจันทบุรี
2. เป็นแนวทางในการอนุรักษ์และดำรงไว้ซึ่งภูมิปัญญาท้องถิ่นและวัฒนธรรมประเพณี
 อันดีงามของท้องถิ่น
3. เป็นแนวทางในการอนุรักษ์นาฏศิลป์ไทยซึ่งเป็นเอกลักษณ์ของชาติให้คงอยู่สืบไป

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่นครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้หลักการตามแนวคิดในการพัฒนา
 หลักสูตรของทาบ (Taba, 1962) ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน คือ

ขั้นที่ 1 วิจัยความต้องการ สำรวจสภาพปัญหาความต้องการและความจำเป็นต่าง ๆ
 ของสังคมและผู้เรียน

ขั้นที่ 2 กำหนดจุดประสงค์ กำหนดจุดประสงค์หลังจากวิจัยความต้องการแล้ว

ขั้นที่ 3 คัดเลือกเนื้อหาสาระ จุดประสงค์ที่กำหนดแล้วจะช่วยในการเลือกเนื้อหาสาระ นอกจากนี้จะต้องคำนึงถึงวัย และความสามารถของผู้เรียน เนื้อหาต้องเชื่อถือได้และสำคัญต่อการเรียนรู้

ขั้นที่ 4 จัดเนื้อหาสาระ เนื้อหาสาระที่เลือกต้องคำนึงถึงความต่อเนื่องและความยากง่ายของเนื้อหา วุฒิภาวะ ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน

ขั้นที่ 5 คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ต้องเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้องกับเนื้อหาวิชาและจุดประสงค์ของหลักสูตร

ขั้นที่ 6 จัดประสบการณ์การเรียนรู้ ต้องจัดประสบการณ์การเรียนรู้ควรจัดโดยคำนึงถึงเนื้อหาและความต่อเนื่อง

ขั้นที่ 7 กำหนดสิ่งที่ประเมิน และวิธีประเมิน ตัดสินใจเลือกการประเมิน ตามแนวทางของจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ รวมทั้งกำหนดวิธีประเมินผลและกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล

ขอบเขตของการวิจัย

1. ประชากร ที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตรครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทยละคร กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย ในวิทยาลัยนาฏศิลป์ จันทบุรี ปีการศึกษา 2550 จำนวน 60 คน
2. กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทยละคร กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย ในวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ปีการศึกษา 2550 จำนวน 30 คน ซึ่งได้มาตามขั้นตอนการสุ่มอย่างง่ายด้วยวิธีการจับฉลาก โดยให้นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 สาขานาฏศิลป์ไทยละคร กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย ในวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี ปีการศึกษา 2550 จำนวน 60 คน จับฉลากเพื่อให้ได้นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน
3. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร ผู้วิจัยใช้ระยะเวลาในการดำเนินที่ใช้ในการทดลองใช้หลักสูตร ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2550 ในชั่วโมงปฏิบัตินาฏศิลป์ไทย ละคร จำนวน 36 ชั่วโมง

นิยามศัพท์เฉพาะ

1. หลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง หลักสูตรที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อให้เหมาะสม สอดคล้อง และเกื้อกูลต่อสภาพวิถีชีวิตของนักเรียนที่อาศัยอยู่ในท้องถิ่น อันจะส่งผลให้เกิดความภาคภูมิใจ รัก และหวงแหนในท้องถิ่นของตน

2. การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น หมายถึง การพัฒนาหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบายของ สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี โดยการนำหลักสูตรในกลุ่มสาระ วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย มาปรับ ขยาย และพัฒนา ตามแนวคิดของทาบ (Taba, 1962) ประกอบด้วย 7 ขั้นตอน คือ

2.1 วินิจฉัยความต้องการ สำรวจสภาพปัญหาความต้องการและความจำเป็นต่าง ๆ ของสังคมและผู้เรียน

2.2 กำหนดจุดประสงค์ กำหนดจุดประสงค์หลังจากวินิจฉัยความต้องการแล้ว

2.3 คัดเลือกเนื้อหาสาระ จุดประสงค์ที่กำหนดแล้วจะช่วยในการเลือกเนื้อหาสาระ นอกจากนี้จะต้องคำนึงถึงวัย และความสามารถของผู้เรียน เนื้อหาต้องเชื่อถือได้และสำคัญต่อการเรียนรู้

2.4 จัดเนื้อหาสาระ เนื้อหาสาระที่เลือกต้องคำนึงถึงความต่อเนื่องและความยากง่าย ของเนื้อหา วุฒิภาวะ ความสามารถและความสนใจของผู้เรียน

2.5 คัดเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ ต้องเลือกประสบการณ์การเรียนรู้ให้สอดคล้อง กับเนื้อหาวิชาและจุดประสงค์ของหลักสูตร

2.6 จัดประสบการณ์การเรียนรู้ ต้องจัดประสบการณ์การเรียนรู้ โดยคำนึงถึงเนื้อหา และความต่อเนื่อง

2.7 กำหนดสิ่งที่จะประเมิน และวิธีประเมิน ตัดสินใจเลือกการประเมิน ตามแนวทาง ของจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ รวมทั้งกำหนดวิธีประเมินผลและกำหนดเครื่องมือที่ใช้ในการประเมินผล

3. ระบาย หมายถึง ระบายที่วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรีประดิษฐ์ขึ้นใหม่โดยศึกษาข้อมูล จากชาวทองในจังหวัดจันทบุรีนำมาผสมผสานกับทำรำนาฏศิลป์ไทย

4. คุณภาพหลักสูตรตามเกณฑ์ที่กำหนด หมายถึง คุณภาพของหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบาย ที่พัฒนาขึ้นมีคุณภาพตามเกณฑ์ดังนี้

4.1 ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4.2 ด้านทักษะการปฏิบัติ

4.3 ด้านความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบาย

5. นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม ปีการศึกษา 2550

6. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลักสูตรท้องถิ่น ระบุว่า หมายถึง แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ เรื่องระบุว่าของ โดยวัดตามมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ มาตรฐานด้านความรู้ คือไปนี้

6.1 มาตรฐานที่ 1 มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับการฝึกหัดเบื้องต้น

6.2 มาตรฐานที่ 2 มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์เฉพาะนาฏศิลป์

6.3 มาตรฐานที่ 3 มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักและวิธีปฏิบัติทักษะด้านนาฏศิลป์

6.4 มาตรฐานที่ 4 มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาทางด้านนาฏศิลป์

6.5 มาตรฐานที่ 5 มีความรู้ ความเข้าใจเกี่ยวกับหลักและวิธีการจัดการแสดงสอดคล้องกับบุคลิกภาพของผู้เรียน

7. แบบวัดทักษะการปฏิบัติหลักสูตรท้องถิ่น ระบุว่า หมายถึง แบบวัดทักษะปฏิบัติกลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ เรื่องระบุว่าของ โดยวัดตามมาตรฐานการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะทางด้านนาฏศิลป์ มาตรฐานด้านทักษะ คือไปนี้

7.1 มาตรฐานที่ 1 มีทักษะในการฝึกหัดเบื้องต้น

7.2 มาตรฐานที่ 2 มีทักษะในการปฏิบัติตามคำศัพท์เฉพาะนาฏศิลป์

7.3 มาตรฐานที่ 3 มีทักษะในการปฏิบัติด้านนาฏศิลป์ตามหลักและวิธีการ

7.4 มาตรฐานที่ 4 มีทักษะในการจัดการแสดงนาฏศิลป์สอดคล้องกับบุคลิกภาพของผู้เรียน

7.5 มาตรฐานที่ 5 มีทักษะในการสร้างสรรค์งานด้านนาฏศิลป์

8. แบบวัดความคิดเห็นของนักเรียนที่มีต่อการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่องระบุว่า หมายถึง แบบวัดความรู้สึกรู้สึกความคิดเห็นของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี จากการเรียนด้วยหลักสูตรท้องถิ่น เรื่อง ระบุว่าของ

9. วิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี หมายถึง วิทยาลัยนาฏศิลป์ ที่สังกัดสถาบันบัณฑิตพัฒนศิลป์ กระทรวงวัฒนธรรม

10. กลุ่มสาระการเรียนรู้วิชาชีพเฉพาะนาฏศิลป์ไทย หมายถึง กลุ่มวิชาพื้นฐานวิชาชีพ กลุ่มวิชาชีพ และกลุ่มวิชาเลือกเสรี ของวิทยาลัยนาฏศิลป์จันทบุรี